

Sygn. akt III C 3430/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie : Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski

Protokolant: aplikant sędziowski J. K.

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

przeciwko E. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej E. M. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 102 (stu dwóch) złotych 78 (siedemdziesięciu ośmiu) groszy wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi w stosunku rocznym od dnia 23 maja 2018 r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej E. M. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 137 (stu trzydziestu siedmiu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski

Sygn. akt III C 3430/18

UZASADNIENIE

W dniu 12 czerwca 2017 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniosła pozew do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, którym żądała zasądzenia od E. M. kwoty 105,38 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. podniosła, że na zlecenie E. M., wykonała usługę dodatkową, o której mowa w przepisie art. 46 ust. 4 pkt 11 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne, tj. dokonała wstrzymania, a następnie wznowienia dostaw energii elektrycznej do lokalu przy ulicy (...) w S., i z tego tytułu, stosownie do treści punktu 6 Taryfy dla usług dystrybucji energii elektrycznej, zatwierdzonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, obciążyła ją opłatą w kwocie 102,78 złotych, płatną do dnia 27 stycznia 2017 roku. E. M. nie zapłaciła ww. kwoty we wskazanym terminie, co czyni żądanie pozwu uzasadnionym. Powódka wyliczyła odsetki za opóźnienie od kwoty 102,78 złotych za okres od dnia wymagalności do dnia sporządzenia pozwu na kwotę 2,60 złotych i kwotę tą doliczyła do należności głównej (102,78 zł + 2,60 zł = 105,38 zł).

W dniu 18 września 2017 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z treścią żądania pozwu (ówczesna sygn. akt VI Nc – e (...)).

E. M. zaskarżyła nakaz zapłaty sprzeciwem, wobec czego postanowieniem z dnia 3 października 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin – Centrum w Szczecinie, zgodnie z przepisem art. 505³⁶ k.p.c.

E. M. zaprzeczyła zasadności żądania pozwu tak co do zasady jak i wysokości, wskazując, że faktura dokumentująca wysokość opłaty za wykonanie usługi dodatkowej nie została jej skutecznie doręczona. Nadto podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

W piśmie z dnia 11 lutego 2019 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. podtrzymała żądanie pozwu, podnosząc, że zgodnie z przepisem art. 6b i nast. ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne, przedsiębiorstwo energetyczne świadczące usługi dystrybucji energii elektrycznej może wstrzymać dostawy energii elektrycznej, gdy odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi co najmniej przez okres 30 dni po upływie terminu płatności. Przepisy ustawy Prawo energetyczne nie regulują ponownego podłączenia do sieci, a wznowienie dostawy energii elektrycznej następuje niezwłocznie po ustaniu przyczyny uzasadniającej wstrzymanie jej dostarczania. Po uregulowaniu należności przez odbiorcę, sprzedawca zobowiązany jest do ponownego podłączenia do sieci. Nie jest przy tym wymagane złożenie przez odbiorcę wniosku, czy też zlecenia o ponowne podłączenie.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie ustalił następujący stan faktyczny:

E. M. łączy się z (...) Spółką Akcyjną w P. łączy umowa o świadczenie usługi kompleksowej polegającej na sprzedaży energii elektrycznej oraz zapewnieniu świadczenia przez operatora systemu dystrybucyjnego usługi dystrybucji na potrzeby lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ulicy (...).

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. jest operatorem systemu dystrybucyjnego.

Niesporne.

W dniu 11 stycznia 2017 roku dokonano wyłączenia na zabezpieczeniu przedlicznikowym pod adresem: S., ul. (...).

W dniu 12 stycznia 2017 roku dokonano załączenia odbiorcy pod adresem: S., ul. (...).

Dowód:

- wydruk z protokołu czynności k. 45.

W dniu 13 stycznia 2017 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wystawiła na rzecz E. M. fakturę VAT nr (...) na kwotę 102,78 złotych brutto, płatną do dnia 27 stycznia 2017 roku, tytułem opłaty za wznowienie dostawy energii elektrycznej wstrzymanej z winy odbiorcy. Wysokość opłaty została ustalona na podstawie pkt 6.1 ppkt 1 litera a) Taryfy dla usług dystrybucji energii elektrycznej, zatwierdzonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, która przewiduje za przerwanie i wznowienie dostarczanie energii na napięciu nN opłatę w kwocie 83,56 złotych netto.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) k. 41,

- wyciąg z taryfy k. 46.

Pismem z dnia 11 kwietnia 2017 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wezwała E. M. do zapłaty kwoty 102,78 złotych w nieprzekraczalnym terminie do dnia 21 kwietnia 2017 roku, przelewem na wskazany numer rachunku bankowego.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 11.04.2017 r. k. 40.

E. M. nie zapłaciła kwoty 102,78 złotych.

Niesporne.

(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. przeciwko E. M. o zapłatę kwoty 105,38 złotych tytułem opłaty za wznowienie dostawy energii elektrycznej wpłynął do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 12 czerwca 2017 roku.

Niesporne.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w przeważającej części uzasadnione.

Powódka domaga się zapłaty opłaty z tytułu usługi dodatkowej wznowienia dostarczania energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ulicy (...) wstrzymanej z winy odbiorcy.

Przepis art. 6 a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 755) stanowi, że przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii może wstrzymać, z zastrzeżeniem art. 6c, dostarczanie paliw gazowych lub energii, jeżeli:

- 1) w wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że nastąpiło nielegalne pobieranie paliw lub energii;
- 2) odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi, co najmniej przez okres 30 dni po upływie terminu płatności (ust. 1).

Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii, na żądanie sprzedawcy paliw gazowych lub energii wstrzymuje, z zastrzeżeniem art. 6c, dostarczanie paliw gazowych lub energii, jeżeli odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi lub za pobrane paliwo gazowe lub energię, co najmniej przez okres 30 dni po upływie terminu płatności (ust. 2). Przedsiębiorstwo energetyczne, któremu odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi lub za pobrane paliwo gazowe lub energię, powiadamia na piśmie odbiorcę paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w gospodarstwie domowym o zamiarze wstrzymania dostarczania paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła, jeżeli odbiorca ten nie ureguluje zaległych i bieżących należności w okresie 14 dni od dnia otrzymania tego powiadomienia (ust. 3). Przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w ust. 1, wstrzymuje dostarczanie paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła, jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że instalacja znajdująca się u odbiorcy stwarza bezpośrednie zagrożenie życia, zdrowia lub środowiska (ust. 4). Przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązane niezwłocznie wznović dostarczanie paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła wstrzymanego z powodów, o których mowa w ust. 1, 2 i 4, jeżeli ustaną przyczyny uzasadniające wstrzymanie ich dostarczania (ust. 5). Przepisów ust. 1 pkt 2 i ust. 2 nie stosuje się do obiektów służących obronności państwa (ust. 6).

Zgodnie natomiast z przepisem art. 46 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne minister właściwy do spraw energii, po zasięgnięciu opinii Prezesa URE, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady kształtowania i kalkulacji taryf dla energii elektrycznej oraz szczegółowe zasady rozliczeń w obrocie energią elektryczną, biorąc pod uwagę: politykę energetyczną państwa, zapewnienie pokrycia uzasadnionych kosztów przedsiębiorstw energetycznych, w tym kosztów ich rozwoju, ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen i opłat, poprawę efektywności dostarczania i wykorzystywania energii elektrycznej, równoprawne traktowanie odbiorców, eliminowanie subsydiowania skrośnego, przejrzystość cen i stawek opłat oraz potrzebę rozwoju drogowego elektrycznego transportu publicznego. Stosownie do treści art. 46 ust. 4 pkt 11 tej ustawy rozporządzenie, o którym

mowa w ust. 3, powinno określać w szczególności zakres usług wykonywanych na dodatkowe zlecenie odbiorcy i sposób ustalania opłat za te usługi.

Zgodnie z treścią § 4 ust. 4 pkt 3 litera b) rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 1200), obowiązującego w dacie naliczenia pozwanej opłaty za wznowienie energii elektrycznej, taryfa, odpowiednio do zakresu wykonywanej przez przedsiębiorstwo energetyczne działalności gospodarczej, określa sposób ustalania opłat, między innymi za wznowienie dostarczania energii elektrycznej, jeżeli wstrzymanie jej dostarczania nastąpiło z przyczyn, o których mowa w art. 6 ust. 3 i 3a ustawy Prawo energetyczne. Zgodnie z punktem 6.1. Taryfy dla usług dystrybucji energii elektrycznej wprowadzonej Uchwałą Zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. Nr (...) z dnia 22 grudnia 2016 roku, zatwierdzonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki 15 grudnia 2016 roku numer D.. (...). (...).25.8.2016.AKo, stawka opłaty za przerwanie i wznowienie dostarczania energii elektrycznej na napięciu nN wynosi 83,56 złotych netto.

W pierwszej kolejności rozważenia wymagał podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia, gdyż uznanie tego zarzutu za uzasadniony skutkowałoby oddaleniem powództwa.

Zarzut przedawnienia roszczenia nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 117 § 1 – 2¹ k.c. stanowi, że z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Przepis art. 120 § 1 k.c. stanowi, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Dochodzone pozwem roszczenie związane jest z prowadzoną przez stronę powodową działalnością gospodarczą, a zatem termin jego przedawnienia wynosi 3 lata. Roszczenie to stało się wymagalne w dniu 27 stycznia 2017 roku i termin jego przedawnienia upłynie w dniu 27 stycznia 2020 roku. Przed tym dniem strona powodowa wytoczyła powództwo o zapłatę przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie, co w świetle treści przepisu art. 123 pkt 1 k.p.c., skutkowało przerwaniem biegu terminu przedawnienia.

Obciążenie odbiorcy energii elektrycznej obowiązkiem zapłaty opłaty za usługę dodatkową wznowienia energii elektrycznej jest uzasadnione jedynie wtedy, gdy zostały spełnione przesłanki uzasadniające wstrzymanie dostawy energii elektrycznej.

Pozwana zaprzeczyła zasadności żądania pozwu tak co do zasady jak i wysokości, wobec czego na powodzie, stosownie do treści przepisu art. 6 k.c., spoczywał ciężar dowodu w zakresie zaistnienia przesłanek do obciążenia pozwanej opłatą, czyli wstrzymania dostawy energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ulicy (...) oraz dokonania wznowienia dostawy energii elektrycznej do ww. lokalu.

Pozwana nie przeczyła, że łączyła ją z (...) Spółką Akcyjną w P. umowa o świadczenia usługi kompleksowej polegającej na sprzedaży energii elektrycznej oraz zapewnieniu świadczenia przez operatora systemu dystrybucyjnego – (...)

Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w P., usługi dystrybucji na potrzeby lokalu mieszkalnego (gospodarstwa domowego) położonego w S. przy ulicy (...). Pozwana jest zatem odbiorcą energii elektrycznej w rozumieniu przepisu art. 3 pkt 13 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne.

W celu wykazania zasadności żądania pozwu, tj. istnienia przesłanek do wstrzymania dostawy energii elektrycznej do lokalu położonego w S. przy ulicy (...) oraz wznowienia dostawy energii elektrycznej do tego lokalu, powódka przedłożyła wydruk z protokołu czynności. W wydruku tym odnotowano, że w dniu 11 stycznia 2017 roku dokonano wyłączenia na zabezpieczeniu przedlicznikowym pod adresem: S., ul. (...), wskazując w polu (...) „odłączenie windykatyjne”, a następnie odnotowano, że w dniu 12 stycznia 2017 roku dokonano załączenia odbiorcy pod adresem: S., ul. (...). W celu wykazania natomiast zasadności żądania pozwu co do wysokości powódka przedłożyła wyciąg z Taryfy dla usług dystrybucji energii elektrycznej wprowadzonej Uchwałą Zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. Nr (...) z dnia 22 grudnia 2016 roku, zatwierdzonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki 15 grudnia 2016 roku numer D.. (...). (...).25.8.2016.AKo oraz fakturę VAT nr (...).

Zarówno wydruk z protokołu czynności jak i wyciąg z Taryfy oraz faktura VAT nie są dokumentami prywatnymi w rozumieniu przepisu art. 245 k.p.c. Nie oznacza to jednak, że nie mogą stanowić podstawy poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie zgodnych z twierdzeniami strony, która dowody te przedstawia. Dowodem w sprawie mogą być bowiem nie tylko dokumenty urzędowe i prywatne, ale także inne środki, niż wymienione w przepisach art. 305-308 k.p.c. Sam fakt zatem, że przybierający postać pisemną wydruk nie spełnia warunków dokumentu określonego w art. 244 i 245 k.p.c. nie oznacza, że nie może on stanowić dowodu w sprawie. Złożone wydruki mogą być zatem uznane za „inny środek dowodowy” w rozumieniu art. 309 k.p.c., gdyż w k.p.c. nie zawarto zamkniętego katalogu dowodów i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 września 2016 roku, I ACa 364/15, wyrok tego Sądu z dnia 12 maja 2016 roku, I ACa 1102/15).

Z treści powyższych wydruków wynika, że w dniu 11 stycznia 2017 roku dokonano wyłączenia na zabezpieczeniu przedlicznikowym pod adresem: S., ul. (...), a odłączenie to miało charakter „odłączenia windykatyjnego”. Następnie w dniu 12 stycznia 2017 roku dokonano załączenia odbiorcy pod adresem: S., ul. (...). Strona pozwana, której doręczono odpis pisma pełnomocnika powódki z dnia 11 lutego 2019 roku wraz z załącznikami w postaci wydruku z protokołu czynności oraz wyciągiem z taryfy wraz z zobowiązaniem do ustosunkowania do treści tego pisma oraz podniesienia twierdzeń faktycznych, zarzutów i wniosków dowodowych, nie podniosła żadnych zarzutów co do prawdziwości zapisów zawartych w wydruku z protokołu czynności, wobec czego Sąd uznał je za przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie i ustalił na ich podstawie, że zostały spełnione wskazane w przepisie art. 6 a pkt 2 ustawy prawo energetyczne przesłanki do dokonania wstrzymania dostawy energii elektrycznej do lokalu przy ulicy (...), a także że następnie przyczyny będące podstawą wstrzymania dostawy energii elektrycznej ustały, co obowiązało powoda do bezzwłocznego wznowienia jej dostawy.

Wysokość naliczonej z tego tytułu opłaty wynika z treści faktury VAT nr (...) wystawionej w dniu 13 stycznia 2017 roku i odpowiada treści punktu 6.1. Taryfy dla usług dystrybucji energii elektrycznej wprowadzonej Uchwałą Zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. Nr (...) z dnia 22 grudnia 2016 roku, zatwierdzonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki 15 grudnia 2016 roku numer D.. (...). (...).25.8.2016.AKo. Zgodnie z ww. punktem Taryfy stawka opłaty za przerwanie i wznowienie dostarczania energii elektrycznej na napięciu nN wynosi 83,56 złotych netto - 102,78 zł brutto. Pozwana nie wносиła zastrzeżeń co do zastosowania powyższej taryfy oraz wysokości naliczonej opłaty.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uwzględnił powództwo w części co do kwoty 102,78 złotych tytułem opłaty za wznowienie dostawy energii elektrycznej i odsetek ustawowych za opóźnienie od tej kwoty od dnia 23 maja 2018 roku i oddalił je w pozostałym zakresie.

Podstawę prawną żądania pozwu w zakresie odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego stanowią przepisy art. 359 § 1 k.c. oraz art. 481 § 1 – 2¹ k.c.

Przepis art. 359 § 1 k.c. stanowi, że odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Zgodnie natomiast z przepisem art. 481 § 1 – 2¹ k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (par. 1). Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (par. 2). Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (par. 2¹).

Podstawę powstania roszczenia o zapłatę odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego stanowi fakt opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego, przy czym obojętne są zarówno rodzaj tego opóźnienia (zwykłe czy kwalifikowane) jak i przyczyny tego opóźnienia. Opóźnienie w spełnieniu świadczenia zachodzi wówczas, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Aby zatem ustalić, od kiedy należą się odsetki za opóźnienie, trzeba określić termin spełnienia świadczenia stosownie do reguły z art. 455 k.c. i jeśli w tym terminie świadczenie nie zostało spełnione, od następnego dnia służy wierzycielowi roszczenie o odsetki.

Termin spełnienia świadczenia z tytułu opłaty za wznowienie dostawy energii elektrycznej nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, a zatem, stosownie do treści przepisu art. 455 k.c. świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu. Skutkiem wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia jest to, że świadczenie staje się wymagalne. Z chwilą wezwania do zapłaty zobowiązanie bezterminowe przekształca się z mocy ustawy w zobowiązanie terminowe, a na dłużniku spoczywa obowiązek niezwłocznego spełnienia świadczenia.

W judykaturze przyjęto, że doręczenie dłużnikowi dokumentu rozliczeniowego (faktury) jest wezwaniem do spełnienia świadczenia pieniężnego wówczas, gdy zawarto w nim stosowną wzmiankę co do sposobu i czasu zapłaty (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 września 1991 r., I ACr 413/91; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1992 r., III CZP 56/92; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2004 r., IV CK 659/03; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., IV CK 28/05; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 grudnia 2015 r., V ACa 76/15; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 grudnia 2015 r., I ACa 1305/15).

Załączona do pozwu faktura VAT o numerze (...) zawiera wzmiankę o terminie zapłaty (konkretna data) oraz o sposobie płatności (przelew na wskazany numer rachunku bankowego). Spełnia zatem wymagania do uznania jej za wezwanie do zapłaty, skutkujące powstaniem obowiązku zapłaty w terminie wskazanym w jej treści. Strona powodowa nie wykazała jednakże, aby faktura ta została skutecznie doręczona stronie pozwanej przed oznaczonym w jej treści terminem płatności. Pozwana tymczasem zaprzeczyła, aby dokument ten został jej doręczony i tym samym aby roszczenie o zapłatę wskazanej w jej treści opłaty za wznowienie energii elektrycznej stało się wymagalne po upływie wskazanego w jej treści terminu płatności, tj. od dnia 28 stycznia 2017 roku. Brak zatem podstaw do obciążenia pozwanej odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za okres od następnego po terminie płatności, tj. 28 stycznia 2017 roku do dnia wniesienia pozwu do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, tj. 12 czerwca 2017 roku.

Skutek w postaci zobowiązania pozwanej do niezwłocznego spełnienia świadczenia wywołało doręczenie pozwanej odpisu wydanego w sprawie w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu z załącznikami, co miało miejsce w dniu 22 maja 2018 roku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2010 roku, I PK 131/09). Doręczenie pozwanej odpisu nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu z załącznikami, w których wskazano zarówno jaka kwotę ma zapłacić, komu i z jakiego tytułu, a także w jakim terminie wywołało ten skutek, że pozwana zobligowana była do spełnienia świadczenia niezwłocznie. Na gruncie przepisu art. 455 k.c. nie można wskazać jednego terminu, który odpowiadałby pojęciu niezwłoczności, gdyż nie jest możliwe określenie go in abstracto w oderwaniu od

okoliczności konkretnego wypadku (por. między innymi uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22.11.2013 r., III CZP 72/13). Pojęcie niezwłoczności nie oznacza jednakże „natychmiastowej powinności świadczenia”, lecz jedynie spełnienie go „bez nieuzasadnionej zwłoki” – w takim terminie, w jakim działający prawidłowo dłużnik mógłby je spełnić w normalnym toku prowadzenia swoich spraw. Zważywszy, że pozwanej doręczono odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu z załącznikami w dniu 22 maja 2018 roku, pozwana winna spełnić świadczenie tego samego dnia. Skoro tego nie uczyniła, popadła w opóźnienie, co uzasadnia zasądzenie odsetek ustawowych z tego tytułu od dnia 23 maja 2018 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie roszczenie odsetkowe oddalono w punkcie II wyroku.

Sąd włożył na pozwaną obowiązek zapłaty na rzecz powódki wszystkich kosztów procesu, stosownie do treści przepisu art. 100 zdanie 2 k.p.c., mając na uwadze, że powódka uległa tylko co do nieznaczej części swego żądania.

Zgodnie z przepisem art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Na należne stronie powodowej koszty procesu składa się: opłata od pozwu w kwocie 30 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika powoda, którego wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.) na kwotę 90 złotych oraz opłata skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 złotych.

W powołaniu powyższej argumentacji orzeczono jak w sentencji wyroku.

S., dnia 7 maja 2019 r., Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski